

REGÉLŐ.

PESTEN csötörtökön februarius 12^{kép} 1835.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csötörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítékalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

TÖRTÉNET ÉS ELBESZÉLÉS.

A' két lantos. *(Folytatás.)*

„Herme volt a' győzedelmes, ki a' Kunoktól bizgattatva általunk előtt népéért még inkább kegyetlenkedett, 's a' vár urának gondolt lelketlen testet se tudván kimélleni, fejét levágatá, 's a' várkapu felé függeszteté. — Leányom megtetszett neki, 's kivált midőn kijelenté, hogy a' lantot pengetni tudja, őt nem csak felmenté a' szolgálai munkáktól, hanem az udvarba is felvitte. A' mi némiképpen enyhítette szolgálásomat, az leányom jobb sorsának tudása, és hálás jobbágyim által munkáimon tett segélés volt. Én naponként beszéltem vele, 's mivel engem atyjának lenni mondott, és érettem őt egykor Herme siránkozva találta, ez némiképpen könnyörületességet mutatva könnyebbité állapotomat.“

Egy évnél több mult-el, 's egyedül csak szabadságtalanságom terhét érzém; egyébként szolgálásomnak semmi súlyát se szenvedve, mindenkor csak szabadulásért kértem Istenemet. Halálomért esedezni nem mertem, mert tudtam, hogy annak megtörténte Rózámát is elragadná, 's ekképp unokácskáim egészen gyám nélkül maradnának. Egykor éppen leányomnál valék, midőn Báthnak hirnöke érkezett, 's olly parancsot hozott, hogy miután a' Tatárok hazájában zavarodások keltek volna, minden Tatar foglyaival és prédájával három nap eltölte alatt fejvesztés alatt Pestre siessen, hogy a' főtáborral egyesülve vissza-térhessen honjába. — E' hir nekem borzasztó volt, mivel tudtam, hogy hazámtól illyképpen el kell válnom. — Leányom azonban felserkentett kinzó álmaimból, kiküld az erdőre, hogy beszéljek össze többi honosimmal, kik munkán voltak; rejtünk-el némi eledelt a' várba felvivő föld alatti utba, melyet a' Tatárok nem tudnak, 's ő az utósó éjjel hozzánk fog szökni; ezen móddal a' Tatárok elköltözésök után megszabadulunk szolgálai járminktól. — Ezen tervet annál inkább hittem teljesíthetni, mivel tudtam, hogy ő egészen szabadságban levén minden tartoztatás nélkül hozzánk szökhetik. — Elbucúzván tehát a' kedvestől biztatám őt, ne essék kétségbe, ha elvitetnék is, mivel elrejtett kincseim bizonynyal megszerzendik szabadságát. — Ő némileg vigasztalva vett bu-

csút tőlem, 's az még inkább örvendezteté, hogy neme mind eddig nem csak fel nem fedeztetett, hanem gyanúba se jött.

Illyképpen válván-el Rózámtól a' vár megettí erdőbe siettem; beljebb a' völgyben száznál több szerencsétlen jobbágyim, gyermekek és asszonyok közül is sokan voltak munkán, 's csak tíz Tatár volt őrizeten mellettük. — Ezeket leölnünk, és magunkat némelly élelembeli szerekkel együtt a' titkos utba rejtenünk, 's annak ajtajára az elfedező szikla-darabot hengeritenünk pillantat mive volt. — Azon nap senki se közeledett rejtek-helyünkhez, de a' bekövetkezett reggel csoportonként szállongottak a' dühös Tatárok; átkozódtak, fenyegetődztek, 's nyájaskodva ígértek mindent, csak jönnénk-elő, sőt némellyek a' szikla-darabra is felléptek, de szerencsénkre eszre nem vették, hogy az a' rejtek-utat takarja. — Utósó éjjel mindig vártuk leányomat, de mint Pest alól megszökött egyik jobbágyomtól értettem, ő a' szerencsétlen el nem szökhett, mivel a' vidám természetű Herme egész éjjel lantoztatott vele örömeben, hogy annyi győzedelnek, és nagy prédák után honját ismét láthatja.“

„Végre megjelent az átok-hozta Tatárok elköltözésének napja. Már hajnalban minden mozgott, 's midőn a' várból utnak bocsáttatott minden, annak tüzet vetettek, hogy Magyar ne lakhassa többé. — E' rejtek-helyben voltunk és vagyunk nappal az óta; éjenként térünk-ki egyedül, hogy frís levegőt szívassunk, és élelmünkre erdei gyümölcsöt szedhessünk. — Tegnap végre, midőn már csalhatlanul bebizonyodott a' Tatároknak elköltözése, küldöttem Sturecz hegyébe kedves unokáimért. — Ah Elek! hiszem megadja Istenem, hogy nem csak azokat, de még elveszett kedves leányomat is ezen atyai szivre ölelhetem.“

„Megadja atyám — szóll könnyeit törülve Elek“ — mert bár a' legkinosabb halálnak iszonyú rémletei álljanak is előttem, 's bár maga életem kivántassék is arra, meghidd atyám, feloldozom lánczait a' kedvesnek, és szét rontom szenvedésének keserű kelyhét.“

„Elek! — szóll Drégely megütöközve — ha sejtésem nem csal, te a' legvakmerőbb lépést akarod tenni, hogy egyszerre vesszen-el leányommal 's vejemmel unokáimnak gyámjok is.“

„Én csak azt teszem — szóll Elek elhatározva — mi az esküjéhez hiv férjnek szent kötelessége. Ugy van atyám, én mihelyt erőmet vissza nyerendem, utnak indulok. Szerelmem, 's hazám Istene vezérlend majd engem kedves Rózámhoz. — Legyen minden áldozva érette; nélküle ugy is puszta, 's gyönyörtelen lenne nekem ezen élet. — Ha nem szerezhetem őt vissza gyermekeimnek, együtt szenvedem véle szabadságtalansága terheit. Igyekezni fogok könnyebbiteni szolgását; körében rózsafonatoknak fogom nézni, bár milly terhesek

legyenek is, lánczaimat. — Vele együtt élni esküdtem én; együtt osztozom vele a' keserűkből is. Csak egyetlen láthatása, egyetlen bájos hangja, vagy reám irányzandó tekintete el fogják felejtetni velem szolgásgom kinjait, 's édes boldogságot lehelnek szívembe. — Gyermekeim sorsuk erősen köt az élethez; 's milly gyönyörűség élnelelkemben, ha ön magam nevelhetném őket, 's ezen karokon vezethetném erény ösvényén az Isten ismeretére, hazai és emberi kötelességökre: — de még is némileg vigasztalva lépek-el körükből, mert egy olly hazában hagyom-el őket, hol a' törvény oltalmat, és pártfogást rendel az árvának; nem engedi bitangolni vagyonát, 's a' jó szívű honfiak gondoskodnak iránta, hogy az illyes ne hagyattassék-el, mint az erdei rózsa, hanem megismertetik vele az utat, mellyen a' haza minden gyermekeinek lépni kelletik.“

Drégely fájlalta ugyan de egyszersmind tisztelte is vejének illy nemes és változhatlan elhatározását: más részről bizakodva az ártatlanok védőjének kegyelmében, némileg nyugodtnak mutatta magát, 's még némelly kérdéseket tevén Elekhez későn tért nyugalomra. — Felpirosló hajnallal a' vár ura felkelvén, 's első fohását a' teremtőhöz emelvén titkos uton a' völgybe sietett, hogy elrejtezett jobbágyait az országnak valóságos isméti szabadultságáról tudósítsa. — Hálát rebegtek azok, 's midőn összevergődve a' romlott várba feljutottak, már Eleket ébren találták.

Elek visszatértének hire elszárnyalván néhány nap lefolyta alatt a' megmaradott jobbágyok az erdő mélyéből előjöttek. — Drégely és Ipoly romba esett várlakaiknak helyrehozásához fogattak, 's kevés nap alatt nem csak ott, de az elhagyatott ugarokon is láttatott már a' munkásságnak, és szorgalomnak nyomdoka. — Drégely-Palánki aljakon sétálgatott éppen a' két vár ura, midőn Ipolyról embereket láttak magok felé közelíteni. — Elek kevés percz multával megismeri gyermekeit, 's elejekbe futva keblére öleli csók-özönök között őket. — Vidor is megismerte atyját, és azonnal panaszlani kezdé, hogy Anka őket setétségben tartotta. Ilk a gyengédséggel tekintett-fel a' siró atyára, 's azéval egyesülve hullatá könnyeit. — Végre Drégely is eljutott a' megérkezettekhez: szíven feküdtek a' kedves; és sok szenvedéseket kiállott unokák; ám de a' viszontalálkozás öröme elnyomta a' tartós aggodalmak terheit, 's Drégely vára ismét öröme kezdett tavaszlni. Anka és az öreg István magokat némileg kinyugodva elkezdették beszélni, miként értek a' mély hasadékba, mint fanyalgottak a' velek vitt eledeleknek elfogytával az éjjeli órákban szedett erdei gyümölcsökön, 's miként közeledtek rejtek-helyökhöz a' Tatárok, de hol létöket még se tudhaták-ki.

Napok, sőt hetek teltek-el, 's Elek ezeknek elfolytak alatt egyedül kedves gyermekeinek, és azon erős szándéknak élvén, hogy szeretett nőjét mindenének feláldozásával is visszaszerzendí, egyszermind az elutazására megkivántató intézeteket megtette. — Béla szánakodva, és valódi szives részvétellel függött az elszánt hiv férjnek merészletén, 's azért részére a' szükséges uti, és ajánló leveleket kiszolgáltattván, szerencsés, és boldog visszatérést ohajtva bocsátá-el magától. — Dezső együtt bujdosván a' szerencsétől elhagyott királylyal, 's ennek minden veszélyeiből kölcsönösen osztozkodva és megmentve életét, vele Budára, és Visegrádra, majd pedig sógorával Drégelyre érkezett. — A' fájdalmas atya örömmel karolá szívére elveszettnek vélt gyermekét, 's könyvek folytak-ki szeméből megérkezésekor. Hálásan tapasztalá forró fohászainak beteljesedését, mert szerelmének gyümölcseiből legalább egyik megmaradt, ki végperczében szemeit befoghatja, és régi nemzetségének nevét fentarthassa.

A' gondok fellege nem oszlott-el Elek homlokáról, midőn ő egyik reggel a' kedves unokájival játszadozó öreg Drégelyhez belép utiasan készülve, 's baljában egy lantot tartva. — „Atyám én áldásodért jöttem — szólla — nagy ut, mellyre indulok, de biztat reményem, azzal térek ismét hozzád vissza, ki nekem ez életben mindenek felett kedves. — Viseld gondját árváimnak. Te pedig Dezső! ha velem együtt atyánk elhalna, légy azoknak atyjok, 's emlékezz, hogy ők testvéred, 's leghivebb barátodtól származtak. — Legyetek boldogok, 's emlékezzetek reám imádságtokban; hiszem, ha ez életben nem, túl a' sir görönyén ismét találkozunk.

Drégely áldást mondott kedves vejére, 's könnyei mosták az eltávozandónak arczeit. Dezső szomorgva nyomta őt keblére. Elek még egyszer ölébe vevé, és atyai csókokkal hintette kedves gyermekeit; majd az égre emelvén nedves szemeit, 's annak kegyelmét kérve, ménjére szökött, és leghivebb szolgájától I v á n t ó l kísérve kivágtatván a' megszomorodottak közül, övéinek, és jobbágyainak forró áldásaik közt ment veszélyes utjára. — Mik a' sorsnak bár milly rettentő csapásai? mik a' gátul álló rémletes veszélyek ott, hol a' hiveség és szeretet vezérlik a' merészt?!

Elek túl lépvén a' magyar hon határain l e n g y e l országba, innen később K i o v városába érkezett; honnan miután a' helytartó néki egész a' tatár honig kalauzt adott volna, tartós vándorlása alatt sok szükségeket és sanyarúságokat kiállva, végre a' tatár földnek határához érkezett. — Itt gazdagon megajándékozá vezetőjét; édes hazája tünék-fel háladatos emlékében, 's vissza tekintte a' setét távulba, hol azt feküdni tudá, majd pedig szemeit az átok-szülte nemzetnek zordon országára fordítván elszántan lépett azon földre, hol

kedves nője, és száz ezer hazafijai szolgaságban szenvedtek. — Szíve inte, 's a' legmerészebb lépést megtevé, már a' tatár tanyákra érkezék.

Mihelyt őt a' legeltetők észre vevék, azonnal hozzá futának, 's mivel lantját hangszernek ismerték, őt azon játszásra, és éneklésre kényszeríték. — A' szabad, és egyedül a' törvény szent szavának engedelmeskedő Magyar fájlalta bár, hogy most egyszer az erőtetésnek is kell engednie, de helyzete, és felvett célja mindent teljesíteni javalván, engedett a' sors kívánságának. Midőn lantjának kellemes hangzata mellett kezdett énekét bevégezé, vad ujongatások között vezetteték a' legelőn levő lovakhoz, 's itt tejjel vendégteték-meg. Majd tovább Orda vezérfihoz viteték, ki miután megtudá, hogy Magyar, őt ezen hazának nyelvén szállítá-meg; mivel magyar országban levén a' nagy haddal, azt megtanulni elegendő alkalma volt. — Orda életének mintegy huszonhatodikát haladta csak által. Fija volt a' honthi részt feldulta Hermének, 's vezére a' határ-őri tatárságnak. — Tekintete vidám, és tüzes, arcza kellemes, bár vad szokású, még is szelid természetű levén szánakodva tekintte Elekre, 's okát kérdé jövetelének. — Ez a' nem reménylett sziveségtől lelkesítettén még inkább neki bátorodék, és elrablott öcsének kieserélése végett történt jövetelét állítá. Orda nem tudott elegendőképp álmélkodni az illy nagy testvéri szereteten. — „Légy nyugodt Magyar! — szólla hozzá — ha öcséd atyám rabságában tartatik, hidd nekem, eszköz leszek, hogy ismét honjába vissza juthasson, mert illy nagy testvéri szeretettel lángló rokon érdemli, hogy kiért ön életét ajánlá, azt magával szabadon elvihesse. — Légy azért nyugodt mondom; holnap atyámhoz vezetlek tégedet, 's örülni fogok, ha öcsédet annak szolgálójában találod.“

Eleknek 's hiv szolgájának vesszőkből font kunyhócska mutatták, hova midőn betért, azonnal szolgák jöttek udvarlására, 's ume tulajdon egyik jobbágya jött hust, és tejet elejébe feltenni. — Jajgatva esék ez Elek lábához, 's midőn hajdani ura eljöttének okát megtudá, elbeszélé, hogy asszonya ide közel, Orda atyjánál, van még most is férjfi öltözetben, 's hogy annak semmi baja se volna egyéb, mint a' szabadság, édes hazájától 's övéitől távulléte. — E' kedves hirnek hallásán némileg felvidulhatott Elek, 's ekképpen nemcsak reménylé szeretett nőjét még egyszer láthatni, hanem mivel tapasztalá Ordának szivességét, 's tudta azt is, hogy a' Tatárok az aranyokat milly igen kedvelik, azzal kecségteté magát, hogy Rózáját még honjába vissza viheti. Csendesen nyugvék tehát el, 's némileg nyugodtan tölté az éj órájait.

Orda már a' felderült reggel vendégének szállásán termett, 's őt utra készülni inté. — Ez már korábban kelvén-fel, 's az indulásra is

elkészülve levén, azon egyet kérte-ki, hogy megismert jobbágya, kit ő rokonának lenni állított, szintén őket elkísérhesse.—Orda igen szives volt, 's ezen kérést meg nem tagadhatá; miután pedig még tiz kísérőt vett maga mellé, utnak indult. Három napi lovaglásuk ideje alatt egyedül vadon pusztaságokat, néhol lovagló köz Tatárokat, 's ezeknek tanyájit, és lovaikat látták. Negyedik napon reggel elértek Hermének tanyájára.

Itt Elek leszállván lováról a fő lakhoz vezettedék, 's előbb Orda bemenvén atyjához, ennek elbeszélé, milly vendéggel érkezék. Herme csudálkozni kezdett a merész lépésen, 's azért az utas Magyart azonnal elejébe vezettedni rendelé. — Elek már jól előre értesítve levén a tatár szokásokról, miután tudta, hogy a vezér küszöbét lábbal érinteni szabad nem volna, arra különös vigyázattal volt, nehogy a talán elkövetendő illyes hiba miatt éltét is elvesse. — A belépéskor tehát bal lábával háromszori meghajlást tevén szeliden idevzlé a vezért, kívánván neki, hogy boldogok legyenek nappjai, áldás legyen fegyverén, 's azt dicsőség kövesse, hármasan szaporodjanak barnai.— Illyetén kívánások tetszvé az amugy is már elkorosodott vezérnek, szelid leereszkedéssel beszélt Elekkel, 's kérdéseket tett hozzá hazája iránt, ennek sorsáról, 's magáról a királyról is. Melly kérdésekre midőn Elek megfelelt volna, nyugalomra bocsáttaték.

(Végzet következik.)

I N N E P L É S.

C h i n a i m e n y e k z ő. (Végzet.)

Mig ezek oda voltak, a házi ur különféle csemegéket 's frisitvényeket hordata-fel igen nagy mennyiségben 's leginkább czukorféléket. A szolgálat tiszta arany tálakban és ugyan olly villákkal történt; 's olly számos és sokféle volt e nyalánság, hogy a legnagyobb nyalánk (Leckermaul) se vala képes mindegyikből, bár csak kis darabot is izlelni. A familiához tartozó asszonyok, kiknek illy fontos innepek alkalmával meg van engedve a világ előtt megjelenni, a menyekzői terembe gyültek össze. Arczvonásaikból kitündöklő szelidségük 's ébenfához hasonló feketeségű hajok, mellyek tekercsbe fonva fejük tetejére helyezve, és néhány drága kövekkel ékesítve valának, kellemes látmányt nyujtának. A menyasszonyi szobában annyi drágaságokat, 's izlés és tőkélyre nézve jeles szövetszőnyegeket, gyöngyöket 's egyéb fényüzési ezikkelyeket leheté látni, hogy azok szemünket a szó legvalódibb értelmében kápráztatták. Az éppen olly hosszú mint széles ágy gazdag szőnyegkarpitokkal volt leboritva, mellyekről az arany 's gyöngyök mindenfelé tündöklő csillagok gyanánt ragyogának; közepett két szék állott 's igen gazdag készületű asztal. A zaj, melly kívülről hallatszott, az innepies menet visszaérkeztét hirdeté, 's mi siettünk ezt megtekinteni.

A legnagyobb zaj és lárma közepette hozaték-be veres selyem gyaloghintón az ohajtott menyasszony a küszöbön, hol őt ipa karjaiba fogadta. Ruházatja hosszú, bő 's ugyan olly módon, mint a völegé-

nyé, kiczifrázott skarlátból vala; arczát ezüst csillagoktól hemzsegő fátyol fedezé-el, 's egészen övig gördült alá. Mihelyt az öreg őt kezé-nél fogta, előre lépett, de olly csiga-lassúsággal, hogy több percze-lön szüksége, míg három ölnyi tért meghaladhatott. Itt ismét számtalan térdhajlások 's köszöntések történtek, mellyek mind azon hihetetlen lassúsággal vitettek véghez, 's mint látszik, házassági szertartások-nál a' főfeltételek. Végre hangszerek, petardák, kiabálás, hujjongatás, szóval kábitó zajongás a' menyekzői szertartásnak végét hirdeté. Ezen pillanatban az uj férj menyasszonyának egyik kezét megfogván annak fátyolát feltakará, melly azon személynek fedé-el arczát, ki most neki felesége lett, 's kinek arczát mind eddig még soha se látta. — Kemény feltétel valóban! ha a' mint van, megtartatik. Azonban Chinában szint-ugy, mint akárhol, vannak hála az égnek elég lágyszivű anyácskák, kik részvéttel viseltetnek a' jegyesek kinos állapotjok 's gyötrelmök iránt, és ártatlan fortélyok által az izetlen szokás szoros szabályait kijátszatják.

Az őszszeadott uj pár most asztalhoz vezettedék, hol a' thea-find-sákat kellett egymás ellen kicserélniek, 's ezt is olly gyorsasággal te-vék, hogy az óra mutatója csaknem hamarabb mozgott, mint ók. Ugy látszék, mintha a fiatal pár e' lassúságban számtalanszori próbák által magát gyakorlotta volna, mert mind a' kettő igen szerencsés volt egy legtökélyesb automathoz hasonlítani mozgásaiban, 's a' jelenvoltak nem egyszer dicsérék ezen méltóságos fenséget az ifjú párban. Eltikkasztva a' sokaság közt olly gózkörben, melly 40° meghaladott, éjfél-tájban elhagytuk őket, azon pillanatban, mellyben a' menyasszony a' fenn leirt lassúsággal veres ruhájából kivetkezni kezdett, hogy helyette ma-gára fehérét öltön. 'S éppen most, mint ha hosszú türedelmünkért meg akarna jutalmazni, emelé-fül legelőszér szemeit az uj hölgy, 's meg kell vallanunk, hogy valóban kár volt azokat olly sokáig rejtve tar-tani. A' nélkül, hogy tökélyes szépség volt volna, arczvonásai kelle-mes egészet tevének. Bőrének csudálkozásra méltó fehérsége éles ellen-tételben állott tündöklő fekete hajával, 's a' gyönyörű gyémánt korona, mellyel diszesítve volt, nem keveset emelé szerény bájait.

A' lakozás még három napig folyvást tartott. Nehány nappal ké-sőbbben a' fiatal férj atyjának hivatalát foglalta-el, 's a' kereskedést valódi chinailag folytató, az az ügyesen üzte azon mesterséget, miképpen lehetne valamelly tárgyat értékének hatod-sót nyolczadrétével eladni.

TERMÉSZET-TUDOMÁNY 'S TÖRTÉNET.

Arany alma. A' perzsa király kincstárában láthatni valamelly különös ásványi-tüneményt, melly mind azt bebizonyítani látszatik, mit a' rege a' Hesperidák nevezetes arany almájiról tartott. Nem egyéb pedig ez, mint egy darab tömeg-arany Abissiniának bányájiból, melly-nek a' természet élőfa-formát kölcsönzött. Ez 2 láb, 4 hüvelyknyi hosszú; a' törzsök körülete 2½ hüvelyket mér, mellyből 10—12 ág sar-jad-ki közönségesen 6—7 ujnyi magosságra, 's némelleyek szinte hü-velyknyi vastagságúak. Gyökei rövidek és kicsinyek a' leghosszabbik nem nagyobb 5 hüvelyknél. Az ágakon több bütykös foltok látszatnak, mellyek bimbókhöz hasonlitanak. Ezen drágalátos fát Aethiopia egyik királya küldötte ajándékba a' perzsa királynak a' tizenhetedik század mintegy közepe táján.

Meleg eső. A' mult nyár hévsége rendkívüles hatásának kell tulajdonítani egy meleg esőt, melly Glorieux kised faluban nem messze Verduntól esett. A' víz melegsége 24 gradust ért-el. Bizonyos ottani orvos a' parisi akademiának egy kis üveggel küldött ezen meleg esőből emlékezetül.

Béka-eső. Bizonyos Marmier ur a' franczia akademiához tudósítást küldött, melly annak october 13-ki ülésében felolvastatván azt foglalá magában, hogy valamely vastag felhőből az esővel számos kis békák hulltak-le a' levegőből. — „Kiszállottam kocsimból — így mond a' levél — hogy magamat bizonyossá tegyem, ha szemeim nem csalnak-e, 's egész valóságában láttam mintegy babnyi békácskákat; mások nagyobbak 's ismét kisebbek voltak, de a' czukorborsnál nagyobb egy se. Mindannyin igen élénken és sebesen ugráltak-el az utról, melly egy percz alatt valóban tőlek egészen megtisztult; néhány percz mulva csak azokat leheté látni, mellyeket a' lovak patkóji tapostak össze.“ Marmier ur következő napon ismét meglátogatta ezen helyet, 's a' békákat már most felénél nagyobbaknak lenni találta.

K Ü L Ö N F É L E .

Nyilazás angol országban. A' nyilazás soha se volt még olly divatban az Angoloknál, mint most; ez a' mindennapi mozgások napirendjéhez tartozik már. Az Angolok mindig, mint a' Szittyák és Pártusok, jó nyilazók voltak. III-ik Eduard alatt parancs adatott-ki, hogy minden férjfi nyilat viseljen, pedig olly nagyot, mint ő maga; az utakon mindenfelé kis halmok voltak felhányva, hogy az emberek magokat uton utfélen gyakorolhassák. Innét Londonnak egyik külvárosa most is „Nerwington-Butts“ nevet visel, 's a' Milwerton és Ilminster felé vezető ut czél-ut-nak nevezetik. A' nyilazás igen egészséges testi gyakorlás; javítja a' szemet 's mulattat. Már is számos nyíllövészeti fogadások történnek a' „fogadni szerető népnél,“ 's ezekből a' Dámák semmi esetre se vonák-ki magokat; sőt némelleyek igen nagy ügyességgel lőnek is.

Regényes fekvésű város. A' legkülönösebb 's ritkább városok közé tartozik Atschin városa hasonnevű királyságban Sumatra szigetén. Van ezen városnak 30,000 lakosa, 's kokuspálma, bambus, ananasz, paradicsfüge fákból álló erdőnek közepette fekszik, mellyben csónakokkal és talpakkal megrakott folyám folydogál. Ezen erdőben majd egyenként, majd csoportosan, majd seregesen állnak a' hazak, 's e' hazak olly annyira elfedettek, ugy' el vannak rejtve a' falomboktól, hogy a' kikötőből csak erdőt lehet látni, és hogy itt város van, nem is sejtthetni. Az amphitheatrumként körültekvő dombokon több ezer gyárok, bambus gunyhók, moscheák 's a' t. fekszenek, 's nyájasan különböznek a' veteményes szántó földektől és ültetvényektől.

Mulattató. Bálint gazda meghitt városi Z* barátjával meglátogatta a' budai színházat: 's éppen a' „M — és G“ — című új játék adatott. — Az első jelenet végével Z* így szól a' melázó honfihoz: „már vége az első scénának!“ — „„Ugy-e!““ — visszonzá emez biztosan. — Játék szüntével Pestnek irányzott utjokban kérdé Z* a' falusi vendéget, mi tetszett neki legjobban. — „„Az első szena csak meglehető volt: — de azután már a' sarjú nem igen sokat ért““ — lön a' válasz.

N. János.

Kérdő rejtvény.

1) Milly emberek kezdik minden munkájokat visszáról, 's még is jól sül-el nekik?

2) Ki vágott fát az anyján?

3) Mellyik víz legdrágább?

4) Mellyik muzikusnak neve fordul elő négyszer esztendőnként a' kalendariumban?

Előbbi rejtvény: 1) Mecset. — 2) Szalag.

Szerkezi Róth krepf Gábor, halpiae 86. szám.

Nyomt. Trattner-Károlyi, uri utsza 612.